Počet zmínek: 1
Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Ostravský Babylon balet se pohybuje na hraně humoru a absurdity

přejít na web, zobrazit sken

Online, Datum publikace: 30.10.2026 9:00, Datum importu: 30.10.2026 9:59, Zdroj: operaplus.cz, Autor: Petra Skalíková, Periodicita: Denně, Provozovatel: Opera Plus z.s., Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,01, OTS: 1 309, Měsíční návštěvnost: 81 237, Celková návštěvnost: 39 782, RU/den: 1 309, RU/měsíc: 22 776

Po pěti letech dostali v ostravském baletu na sklonku uplynulé sezony opět příležitost mladí a začínající choreografové přenést své vize na jeviště. Oblíbení a úspěšní tanečníci Natalia Adamska a Rei Masatomi spolu s režisérem Roccem otevírají téma mezilidské komunikace. Zapojením mluveného slova do taneční inscenace si situaci nijak neulehčili, právě naopak.

Inscenace Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu je uváděna v komorním prostoru **Divadla 12**. Také pro mě šlo o první návštěvu této scény, proto jsem byla až překvapena blízkostí hlediště a jeviště. Pozitivně vnímám možnost vidět každý detail těla tanečníků, což se při klasických baletech na velkých scénách těžko podaří. Na druhou stranu se jednalo pro tanečníky o výzvu, protože nálada v publiku se kumulovala blízko nich a složitěji se skrývaly jakékoliv nepřesnosti, například tvrdý dopad kolen na dřevěnou podlahu, který by měl být odlehčený a neslyšný.

Námět díla pochází z hlavy ředitele **Národního divadla moravskoslezského** Jiřího Nekvasila, který propojil oslavu 160. výročí narození francouzského skladatele Erika Satieho s multikulturním složením baletního souboru. V **Ostravě** se setkávají lidé s odlišnými rodnými jazyky i zvyky, což je příležitostí k vzájemnému poznávání i netradiční komunikaci. Tedy paradoxně opačný efekt, než který se popisuje v původním příběhu ze Starého zákona o stavbě Babylonské věže pojednávajícím o lidské touze překonat moc a slávu Boha. Obyvatelé byli potrestáni tak, že každý z nich najednou mluvil jiným jazykem a kvůli vzájemnému neporozumění se jejich soudržnost rozpadla a jednotlivci se rozešli do všech koutů světa. Dílo Babylon balet zasazuje námět lidského nedorozumění do současného světa různých médií, přes která chce být každý slyšen, ale ne vždy je ochoten poslouchat. Pro tvůrce Nataliu Adamskou a Rei Masatomiho jde tak spíše o asociaci, protože tanečníci nacházejí i přes rozdílný rodný jazyk společnou řeč, a to především díky pohybu, který je všem tak blízký. Anotace i tvůrci lákají na sled několika obrazů, ve kterých se objevují různé lidské charaktery i situace z běžného života, s nimiž by se diváci mohli ztotožnit. Autoři ani tanečníci neměli lehkou úlohu, což se bohužel odrazilo na kvalitě zpracování. Celkový význam díla mi stále zůstává záhadou, z představení jsem odcházela s pocitem podobným babylonským obyvatelům, kteří najednou nerozuměli slovům svých blízkých přátel.

Inscenace začala nenápadně již s příchodem diváků, a to díky hudebníkovi Jiřímu Šoltisovi, který v levém zadním rohu jeviště zlehka vybrnkával první tóny na akustickou kytaru. Po usazení všech návštěvníků se na jevišti postupně představili čtyři členové baletního souboru – Sojeong Park, Madalena Judas, Cristian Barile a Dario Erguido. Všem choreografie umožnila ukázat pohybové kvality sestávající z dlouhých linií dolních končetin zvednutých do nejvyšších poloh nebo plynulé partnerské práce, kdy se dva tanečníci prolínali a navzájem přebírali váhu druhého. Pohybový slovník spojoval prvky klasického tance s fluiditou těla z technik tance současného. Partnerskou práci většinu času představovalo přelévání jednotlivých těl mezi sebou a tanečníci vytvořili výbornou souhru bez větších zádrhelů. Místy jim však jeviště a prostor zabraný přenosnou baletní tyčí nebo mikrofonem byl příliš malý a své pohyby nemohli dotáhnout až do konečků prstů nebo plynule napojit přechod z jedné polohy do druhé. Jednotlivé scény odlišovalo především tempo a temperament, s jakým tancovali, než výraznější změna pohybového materiálu, stylově zůstal jednolitý.

Vše doplňovala téměř neustávající ambientní hudba, která se i podle slov choreografů stala pouhým pozadím, kterého se v rámci choreografie ne vždy drželi. Velmi oceňuji živou hudbu přímo na jevišti, protože takové řešení vkládá do díla vždy další element, tanečníci na besedě potvrdili, že jde pro ně o výzvu, se kterou je nutné se popasovat. Protože se

objevovaly momenty, kdy je na hudbu potřebné ihned reagovat nebo se jí držet, pochopila jsem (snad ne mylně), že i hudebník Jiří Šoltis měl částečně volnou ruku v každém uvedení. Snadno jsem rozpoznala asi nejznámější skladbu Gnossiennes I-VI, ostatní zvuky jsem většinu času vnímala jen okrajově na pozadí mysli, především pro nejednoznačnost původních skladeb, navíc v novém aranžmá. Ke zvukům elektrické i klasické kytary se přidávali i samotní tanečníci, nejvíce mi utkvěla v paměti Madalena Judas, která zapojila svůj hlas, klapala podpatky nebo šustila bublinkovou fólií. Dále pak dech Sojeong Park v úvodní části nahradil slova a pomáhal dotvářet melancholický a opakovaný taneční motiv. Pomalý jednolitý pohyb, klidnou melodii i zvuk začínajícího jemného deště narušil Dario Erguido nečekaným a hlasitým pádem na zem ze strany jeviště.

Nejvýraznější složkou této komplexní inscenace bylo mluvené slovo ve spojení s hereckými výkony účinkujících. V těch bohužel vnímám největší mezery, což je pochopitelné vzhledem k tomu, že tanečníci jsou zvyklí vyprávět příběhy především pohybem namísto slova. Performeři najednou získali hlas, dokonce ve svém rodném jazyce, kterým odhalovali divákům své charaktery. Příprava ve spolupráci se slovinským režisérem a dramaturgem Roccem obsahovala(podle slov performerů po představení) několik nástrojů pro vžití se do své role, bohužel mi však většina charakterů přišla neautentických a nejasných. Věty v italštině, portugalštině, korejštině a španělštině postrádaly význam a na můj vkus byly mnohdy zbytečně dlouhé. Rozhodnutí tvůrců „hodit“ takto performery do hereckých vod bez důkladnější přípravy považuji za nešťastné. Nedokázala jsem určit, jestli každý z performerů měl svou roli, která si v průběhu představení prošla vývojem a ukazovala jeho různé stránky, nebo zda měl každý ztvárnit několik odlišných osobností. Šlo jistě o komplexní postavy, jejichž záměry a charakter však nebyl jednoznačně zpracovaný a pochopitelný. Pronesené věty a pasáže jsem si nedokázala nijak přeložit, chyběla mi k tomu nápověda právě pohybem a gesty tanečníků, kteří by mi alespoň částečně objasnili význam svých slov. Mohli vyprávět srdceryvný příběh ze svého života nebo recept na špagety, ať tak či onak, děj to nijak neposouvalo. Z inscenace se skutečně stal Babylon zmatených jazyků – snad záměrně? Výjimku tvořily zamilované pohledy Park a temperamentní hádka Judas s Erguidem. Přestože přesný překlad slov nebyl jasný, celkový význam jejich vztahu se dal v této konkrétní scéně snadno pochopit díky intonaci a silné gestikulaci. Se situací bylo navíc snadné souznít – když žena přijde pozdě, protože dokončovala úpravy svého zevnějšku, je pro muže oheň na střeše. Patovou situaci hádky však umí ženy vyřešit běžným projevem – pláčem. Vše bylo odpuštěno a šťastný pár se může tvářit, jako by na sebe ještě před chvílí nekřičeli.

Svůj význam nesly také rekvizity, například růže se objevovala v průběhu celé inscenace a propojila všechny performery na závěrečné narozeninové oslavě. Tanečníci pracovali s živým přenosem z kamery, kterou přemisťovali po jevišti, natáčeli se navzájem nebo ji položili tak, aby snímala jiný úhel scény. Vše bylo promítáno na horizont, divák se tak mohl rozhodnout, kam se bude dívat. Scénu doplňoval kromě přenosné baletní tyče dřevěný kruh na zemi, který po úvodní scéně performeři zavěsili k zadní stěně, na kterou se právě promítal živý obraz, a vytvářel tak fokus jako přes přiblížené hledí objektivu. Dojem roztříštěnosti podporovaly také kostýmy skládající se z nesourodé směsice civilního oděvu a přiléhavého jednobarevného oblečení, které ve mně evokovalo minulé století a tvorbu amerického choreografa a tanečníka Merce Cunninghama. Účinkující vystřídali například sportovní set na trénink, jednoduché černé šaty nebo společenský oblek, po jevišti tancovali bosky i v taneční obuvi, ani jedno jim nebránilo v pohybu. Významově opět přecházeli od konkrétna, například když Judas přišla ve vínovém sportovním kompletu a s baletními špičkami začala trénovat u tyče, k neurčitu, když Park s Erguidem tancovali duet čerstvě zamilovaných milenců v obepnutých kostýmech na pomezí civilního a baletního oděvu v modré a žluto-bílé barvě. Jediný, kdo zůstal po celou dobu jednoznačně ve své roli, byl hudebník Šoltis v tmavé košili a kalhotách se společenskými botami, díky čemuž splýval s black boxovou architekturou **Divadla 12**.

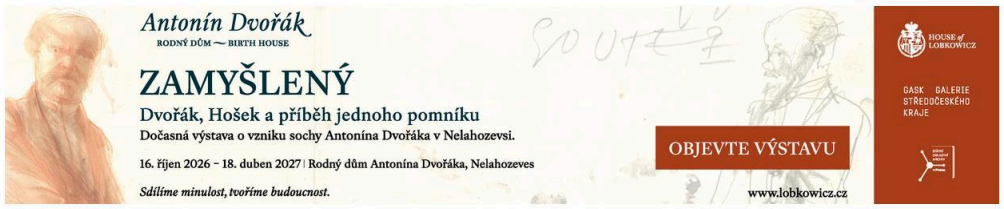
Tanečníci a nyní také choreografové Adamska a Masatomi se odvážili do nelehkého úkolu zpracovat literární text a své nápady do jevištní formy. Inscenace mi připomínala sled několika snů, ve kterých se prolínají mí známí, ale s různými charaktery a vlastnostmi. Ne vše musí ve snu dávat smysl, možná právě neurčitost a tvorba otázek je to, co dílo posouvá dál. Tvůrci v závěrečné diskuzi zároveň prozradili, že každé uvedení se maličko liší, protože na svých výkonech pravidelně pracují, zjišťují, co nefunguje nebo potřebuje upravit. Babylon balet díky tomu nikdy neuvidíte dvakrát zcela stejný.

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu
17. října 2026, 19:00 hodin
Národní divadlo moravskoslezské Ostrava, **Divadlo 12**

Realizační tým
Scénář, režie, scéna, světelný design: Rocc
Spolupráce na scénáři, choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi
Námět: Jiří Nekvasil
Hudba: Erik Satie

Kostýmy: Borjan Litovski
Aranžmá pro kytaru: Jiří Šoltis, Milan Bátor

Účinkující
Tanečníci: Sojeong Park, Madalena Judas, Cristian Barile a Dario Erguido
Elektrická, klasická kytara: Jiří Šoltis

TANEC RECENZE

Ostravský Babylon balet se pohybuje na hraně humoru a absurdity

Po pěti letech dostali v ostravském baletu na sklonku uplynulé sezony opět příležitost mladí a začínající choreografové přenést své vize na jeviště. Oblíbení a úspěšní tanečníci Natalia Adamska a Rei Masatomi spolu s režisérem Roccem otevírají téma mezilidské komunikace. Zapojením mluveného slova do taneční inscenace si situaci nijak neulehčili, právě naopak.

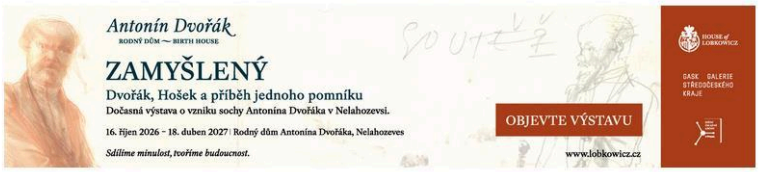
PETRA SKALÍKOVÁ | PUBLIKOVÁNO 30/10/2026 SDÍLEJTE: 11 MINUT ČTENÍ

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 – Madalena Judas (foto Serghei Gherciu)

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 – Madalena Judas (foto Serghei Gherciu)

Inscenace *Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu* je uváděna v komorním prostoru Divadla 12. Také pro mě šlo o první návštěvu této scény, proto jsem byla až překvapena blízkostí hlediště a jeviště. Pozitivně vnímám možnost vidět každý detail těla tanečníků, což se při klasických baletech na velkých scénách těžko podaří. Na druhou stranu se jednalo pro tanečníky o výzvu, protože nálada v publiku se kumulovala blízko nich a složitěji se skrývaly jakékoliv nepřesnosti, například tvrdý dopad kolen na dřevěnou podlahu, který by měl být odlehčený a neslyšný.

Námět díla pochází z hlavy ředitele Národního divadla moravskoslezského **Jiřího Nekvasila**, který propojil oslavu 160. výročí narození francouzského skladatele **Erika Satieho** s multikulturním složením baletního souboru. V Ostravě se setkávají lidé s odlišnými rodnými jazyky i zvyky, což je příležitostí k vzájemnému poznávání i netradiční komunikaci. Tedy paradoxně opačný efekt, než který se popisuje v původním příběhu ze Starého zákona o stavbě Babylonské věže pojednávajícím o lidské touze překonat moc a slávu Boha. Obyvatelé byli potrestáni tak, že každý z nich najednou mluvil jiným jazykem a kvůli vzájemnému neporozumění se jejich soudržnost rozpadla a jednotlivci se rozešli do všech koutů světa. Dílo *Babylon balet* zasazuje námět lidského nedorozumění do současného světa různých médií, přes která chce být každý slyšen, ale ne vždy je ochoten poslouchat. Pro tvůrce **Nataliu Adamskou** a **Rei Masatomiho** jde tak spíše o asociaci, protože tanečníci nacházejí i přes rozdílný rodný jazyk společnou řeč, a to především díky pohybu, který je všem tak blízký. Anotace i tvůrci lákají na sled několika obrazů, ve kterých se objevují různé lidské charaktery i situace z běžného života, s nimiž by se diváci mohli ztotožnit. Autoři ani tanečníci neměli lehkou úlohu, což se bohužel odrazilo na kvalitě zpracování. Celkový význam díla mi stále zůstává záhadou, z představení jsem odcházela s pocitem podobným babylonským obyvatelům, kteří najednou nerozuměli slovům svých blízkých přátel.

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 (foto Serghei Gherciu)

Inscenace začala nenápadně již s příchodem diváků, a to díky hudebníkovi **Jiřímu Šoltisovi**, který v levém zadním rohu jeviště zlehka vybrnkával první tóny na akustickou kytaru. Po usazení všech návštěvníků se na jevišti postupně představili čtyři členové baletního souboru – **Sojeong Park**, **Madalena Judas**, **Cristian Barile** a **Dario Erguido**. Všem choreografie umožnila ukázat pohybové kvality sestávající z dlouhých linií dolních končetin zvednutých do nejvyšších poloh nebo plynulé partnerské práce, kdy se dva tanečníci prolínali a navzájem přebírali váhu druhého. Pohybový slovník spojoval prvky klasického tance s fluiditou těla z technik tance současného. Partnerskou práci většinu času představovalo přelévání jednotlivých těl mezi sebou a tanečníci vytvořili výbornou souhru bez větších zádrhelů. Místy jim však jeviště a prostor zabraný přenosnou baletní tyčí nebo mikrofonem byl příliš malý a své pohyby nemohli dotáhnout až do konečků prstů nebo plynule napojit přechod z jedné polohy do druhé. Jednotlivé scény odlišovalo především tempo a temperament, s jakým tancovali, než výraznější změna pohybového materiálu, stylově zůstal jednolitý.

Vše doplňovala téměř neustávající ambientní hudba, která se i podle slov choreografů stala pouhým pozadím, kterého se v rámci choreografie po celý [illegible]

představovalo přelévání jednotlivých těl mezi sebou a taneční tvořilo výborný souhru bez větších zádrhelů. Místy jim však jeviště a prostor zabraný přenosnou baletní tyčí nebo mikrofonem byl příliš malý a své pohyby nemohli dotáhnout až do konečků prstů nebo plynule napojit přechod z jedné polohy do druhé. Jednotlivé scény odlišovalo především tempo a temperament, s jakým tancovali, než výraznější změna pohybového materiálu, stylově zůstal jednolitý.

Vše doplňovala téměř neustávající ambientní hudba, která se i podle slov choreografů stala pouhým pozadím, kterého se v rámci choreografie ne vždy drželi. Velmi oceňuji živou hudbu přímo na jevišti, protože takové řešení vkládá do díla vždy další element, tanečníci na besedě potvrdili, že jde pro ně o výzvu, se kterou je nutné se popasovat. Protože se objevovaly momenty, kdy je na hudbu potřebné ihned reagovat nebo se jí držet, pochopila jsem (snad ne mylně), že i hudebník Jiří Šoltis měl částečně volnou ruku v každém uvedení. Snadno jsem rozpoznala asi nejznámější skladbu *Gnossiennes I-VI*, ostatní zvuky jsem většinu času vnímala jen okrajově na pozadí mysli, především pro nejednoznačnost původních skladeb, navíc v novém aranžmá. Ke zvukům elektrické i klasické kytary se přidávali i samotní tanečníci, nejvíce mi utkvěla v paměti Madalena Judas, která zapojila svůj hlas, klapala podpatky nebo šustila bublinkovou fólií. Dále pak dech Sojeong Park v úvodní části nahradil slova a pomáhal dotvářet melancholický a opakovaný taneční motiv. Pomalý jednolitý pohyb, klidnou melodii i zvuk začínajícího jemného deště narušil Dario Erguido nečekaným a hlasitým pádem na zem ze strany jeviště.

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 – Sojeong Park, Madalena Judas (foto Serghei Gherciu)

Nejvýraznější složkou této komplexní inscenace bylo mluvené slovo ve spojení s hereckými výkony účinkujících. V těch bohužel vnímám největší mezery, což je pochopitelné vzhledem k tomu, že tanečníci jsou zvyklí vyprávět příběhy především pohybem namísto slova. Performeři najednou získali hlas, dokonce ve svém rodném jazyce, kterým odhalovali divákům své charaktery. Příprava ve spolupráci se slovinským režisérem a dramaturgem **Roccem** obsahovala(podle slov performerů po představení) několik nástrojů pro vžití se do své role, bohužel mi však většina charakterů přišla neautentických a nejasných. Věty v italštině, portugalštině, korejštině a španělštině postrádaly význam a na můj vkus byly mnohdy zbytečně dlouhé. Rozhodnutí tvůrců „hodit" takto performery do hereckých vod bez důkladnější přípravy považuji za nešťastné. Nedokázala jsem určit, jestli každý z performerů měl svou roli, která si v průběhu představení prošla vývojem a ukazovala jeho různé stránky, nebo zda měl každý ztvárnit několik odlišných osobností. Šlo jistě o komplexní postavy, jejichž záměry a charakter však nebyl jednoznačně zpracovaný a pochopitelný. Pronesené věty a pasáže jsem si nedokázala nijak přeložit, chyběla mi k tomu nápověda právě pohybem a gesty tanečníků, kteří by mi alespoň částečně objasnili význam svých slov. Mohli vyprávět srdceryvný příběh ze svého života nebo recept na špagety, ať tak či onak, děj to nijak neposouvalo. Z inscenace se skutečně stal Babylon zmatených jazyků – snad záměrně? Výjimku tvořily zamilované pohledy Park a temperamentní hádka Judas s Erguidem. Přestože přesný překlad slov nebyl jasný, celkový význam jejich vztahu se dal v této konkrétní scéně snadno pochopit díky intonaci a silné gestikulaci. Se situací bylo navíc snadné souznít – když žena přijde pozdě, protože dokončovala úpravy svého zevnějšku, je pro muže oheň na střeše. Patovou situaci hádky však umí ženy vyřešit běžným projevem – pláčem. Vše bylo odpuštěno a šťastný pár se může tvářit, jako by na sebe ještě před chvílí nekřičeli.

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 – Cristian Barile (foto Serghei Gherciu)

Svůj význam nesly také rekvizity, například růže se objevovala v průběhu celé inscenace a propojila všechny performery na závěrečné narozeninové oslavě. Tanečníci pracovali s živým přenosem z kamery, kterou přemisťovali po jevišti, natáčeli se navzájem nebo ji položili tak, aby snímala jiný úhel scény. Vše bylo promítáno na horizont, divák se tak mohl rozhodnout, kam se bude dívat. Scénu doplňoval kromě přenosné baletní tyče dřevěný kruh na zemi, který po úvodní scéně performeři zavěsili k zadní stěně, na kterou se právě promítal živý obraz, a vytvářel tak fokus jako přes přiblížené hledí objektivu. Dojem roztříštěnosti podporovaly také kostýmy skládající se z nesourodé směsice civilního oděvu a přiléhavého jednobarevného oblečení, které ve mně evokovalo minulé století a tvorbu amerického choreografa a tanečníka Merce Cunninghama. Účinkující vystřídali například sportovní set na trénink, jednoduché černé šaty nebo společenský oblek, po jevišti tancovali bosky i v taneční obuvi, ani jedno jim nebránilo v pohybu. Významově opět přecházeli od konkrétna, například když Judas přišla ve vínovém sportovním kompletu a s baletními špičkami začala trénovat u tyče, k neurčitu, když Park s Erguidem tancovali duet čerstvě zamilovaných milenců v obepnutých kostýmech na pomezí civilního a baletního oděvu v modré a žluto-bílé barvě. Jediný, kdo zůstal po celou dobu jednoznačně ve své roli, byl hudebník Šoltis v tmavé košili a kalhotách se společenskými botami, díky čemuž splýval s black boxovou architekturou Divadla 12.

Tanečníci a nyní také choreografové Adamska a Masatomi se odvážili do nelehkého úkolu zpracovat literární text a své nápady do jevištní formy. Inscenace mi připomínala sled několika snů, ve kterých se prolínají mí známí, ale s různými charaktery a vlastnostmi. Ne vše musí ve snu dávat smysl, možná právě neurčitost a tvorba otázek je to, co dílo posouvá dál. Tvůrci v závěrečné diskuzi zároveň prozradili, že každé uvedení se maličko liší, protože na svých výkonech pravidelně pracují, zjišťují, co nefunguje nebo potřebuje upravit. *Babylon balet* díky tomu nikdy neuvidíte dvakrát zcela stejný.

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu, Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo 12 – Sojeong Park (foto Serghei Gherciu)

Babylon balet: Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu
17. října 2026, 19:00 hodin
Národní divadlo moravskoslezské Ostrava, Divadlo 12

Realizační tým
Scénář, režie, scéna, světelný design: Rocc
Spolupráce na scénáři, choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi
Námět: Jiří Nekvasil
Hudba: Erik Satie
Kostýmy: Borjan Litovski
Aranžmá pro kytaru: Jiří Šoltis, Milan Bátor

Účinkující
Tanečníci: Sojeong Park, Madalena Judas, Cristian Barile a Dario Erguido
Elektrická, klasická kytara: Jiří Šoltis

Scénář, režie, scéna, světelný design: Rocc
Spolupráce na scénáři, choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi
Námět: Jiří Nekvasil
Hudba: Erik Satie
Kostýmy: Borjan Litovski
Aranžmá pro kytaru: Jiří Šoltis, Milan Bátor

Účinkující

Tanečníci: Sojeong Park, Madalena Judas, Cristian Barile a Dario Erguido
Elektrická, klasická kytara: Jiří Šoltis

